

El secret de l'avi

Hi havia una vegada... Així és com comencen tots el contes, tots excepte un.

Tot va començar a França, un 21 de juny qualsevol, l'època d'estiu començava.

Érem a punt d'embarcar a l'avió, els carrers eren plens de turistes, els aeroports estaven plens de gom a gom, situacions de retrobades i comiats, d'avions que s'enlairaven per les pistes, crits i rialles, tot això per unes simples i llargues vacances d'estiu. Les vacances més esperades de tot l'any. Destí: Cabrera de Mar. És allà on m'esperava un dels millors estius de la meua vida.

Cada estiu hi anàvem allà, Cabrera era un petit poble del Maresme, entrançable, acollidor, tenia el seu encant. La mare estiuiejava allà des de ben petita, ja que era al poble nadiu de l'àvia, així que la situació es repetia, i jo, com és tradició, anava cada any a estiuajar a Cabrera. L'àvia vivia en una masia entre les muntanyes, era una casa antiga, amb un porxo, i moltes històries viscudes dins aquelles quatre parets. Sempre recordo, cada vespre, quan el cel es vestia de colors ataronjats, quan el sol es ponia i ja s'amagava entre les muntanyes del Burriac, l'àvia s'asseia al porxo, jo a la seva falda, i m'explicava les cent i una històries que durant dies i nits havien succeït a Cabrera de Mar: la història de com l'àvia va conèixer a l'avi, els saquejos dels pirates, la història del castell del Burriac, les bruixes i els seus encanteris... em podia passar hores escoltant aquelles vivències, m'agradava saber l'origen d'aquest petit poblet.

Deurien ser les sis de la tarda quan l'avió va aterrar a las pistes de l'aeroport de Barcelona. Vam agafar un taxi i tot seguit ens va portar a Cabrera. Cada cop que érem més a prop, el paisatge s'omplia de muntanyes verdes i un cel blau clar envaïa tot aquell conjunt de cases. El taxi ens va deixar just davant de l'ajuntament perquè a la mare li venia de gust fer aquell camí llarguíssim per la muntanya fins arribar a la masia.

Fent camí, ens vam trobar a l'Aurora, en Gerard, la Sara i en Marc, els havia trobat a faltar. A Cabrera érem un grupet d'amics molt maco érem uns 10, ens retrobàvem cada estiu allà, fa 15 anys que estiuagem tots aquí a Cabrera. Els dies calorosos solíem anar a la piscina de l'àvia de la Júlia, que sempre, després de remullar-nos ens preparava un

suc de taronja i aquell pastís de poma, que tant ens agradava a tots. Ens vam donar petons i abraçades i tot seguit vam continuar el camí fins la masia.

Ja érem a prop, i es podia apreciar un olor a magdalenes que procedia de la cuina de la masia. L'àvia era al porxo regant les flors, cada any en tenia més varietat, margarides, roses, geranis... En veure'ns la seva expressió va canviar a un somriure i una mirada brillant.

-Què bonica que estàs petita, cada any més gran !- va dir l'àvia omplint-me de petons i fent-me una abraçada molt forta.

En entrar a la casa, vam deixar totes les bosses i maletes i vam entrar a la cuina on efectivament l'àvia havia fet magdalenes de iogurt amb fruits del bosc per a berenar, les meves preferides. Vaig dirigir-me a la meva habitació, hi havia un gran finestral per on hi passava tota la llum, em vaig estirar al llit, vaig agafar un plat amb dues magdalenes i tot seguit em vaig connectar els auriculars al mòbil per escoltar aquelles melodies que tant em relaxaven.

A les vuit un missatge m'avisava de què algú volia connectar amb mi aquestes hores. Era el grup dels amics del poble, (sé que sonarà estrany però encara no tenim nom) el cas, deien de veure'ns a les nou, després de sopar i ens trobaríem davant l'hostal. Vaig parar la taula i vam sopar les tres juntes com cada nit d'estiu, com m'agradava. Vam explicar-li a l'àvia, com era això de viure a França, el meus nous amics...

Les campanes m'avisaven que faltava menys d'un quart d'hora per reunir-me amb el grup, així doncs vaig agafar la jaqueta texana, la bossa i vaig començar camí avall fins arribar al petit comerç de l'hostal. En arribar hi eren la Sara, l'Aurora, en Marc, la Júlia, en Cesc, la Bruna i en Nil, i com és costum en Gerard arribava tard.

Vam donar una volta al poble, ens vam explicar com ens estava anant l'any escolar, etc.. En sonar les nou i mitja la mare va trucar.

-Escolta Ivet, que ja es va fent fosc, si voleu podeu venir una estoneta a casa.- Va dir la mare convençuda. I així va ser, vam reprendre el camí amunt fins arribar a la masia,

vam saludar a l'àvia i a la mare que eren assegudes al porxo, i vam pujar les escales fins arribar a les golfes que eren a dalt de tot de la masia, allà era on l'àvia guardava totes les coses de l'avi. Alguns eren asseguts al sofà, en Gerard, en Nil, en Marc i en Cesc jugaven al futbolí, l'Aurora i jo buscàvem coses interessants entre els objectes de l'avi.

-Ivet!! Crec que això pot ser interessant, vine corre!- va dir l'Aurora entusiasmada.
Era una capsa de fusta on a l'interior hi havia una pergamí, una clau i una brúixola.
-Ivet a què esperes, llegeix la carta! Escolteu tots !- va afegir l'Aurora.

La carta deia així :

“Estimada família, no sé pas qui de vosaltres estarà llegint aquest escrit, però de ben segur que l'haureu trobat anys després de la meva mort. La clau que trobareu conjuntament amb la carta, és molt important, ja que forma part del passat i té a veure amb tota la meva família. Ara bé, us preguntareu què podeu obrir amb aquesta clau... Pista: el que heu d'obrir és a Cabrera. No us penseu que és una broma estimats meus, és un gran tresor que us pertany a tots vosaltres. Records de l'avi Joan.”

-Caram noia quin avi més interessant- va dir en Nil.

-Quin misteri! Jo vull ajudar a trobar allò- va exclamar la Bruna que encara no s'ho acabava de creure.

Jo estava de pedra, què ocultava l'avi? No sabia jo que la seva vida fos tan interessant.

Després de tota la moguda, i diverses discussions sobre el tema , vam acordar que ens veuríem demà a les deu del matí davant la porta de la masia i emprendríem l'aventura tots plegats.

L'aroma a cafè i pa torrat, ja es notava per tota la casa. Eren les nou. La mare i l'àvia ja eren despertes preparant l'esmorzar, no sé com tenen tanta gana de bon matí. Em vaig afanyar a vestir-me, perquè no quedarien torrades per a mi.

-TOC TOC!- van sonar uns cops a la porta.

Deurien ser ells, els vaig fer entrar. Van seure tots a la sala d'estar i vaig fer venir l'àvia a veure si ens podia ajudar una mica. Després d'estar una bona estona explicant tot el que havia succeït ahir, l'àvia va decidir parlar.

-No en sabia jo que havia deixat una carta, però conec unes quantes portes que podrien ser obertes per aquesta clau.- va afirmar l'àvia encara una mica sorpresa.

-Vinga Maria explica'ns.- va dir la Júlia contenta.

-Hi ha tres possibles persones que crec, podrien saber alguna cosa sobre això de l'avi. Aneu i pregunteu-li al Manel, el millor amic d'en Joan des de petitets, ell potser en sabia alguna cosa. Després aneu i li pregunteu a la Mireia, cosina d'en Joan, propietària d'un petit comerç, jo crec que al ser família d'en Joan ha de saber d'aquest tema, no creieu?

-I la tercera persona?- va insistir la Sara.

-La tercera persona sóc jo, a veure si recordo alguna cosa relacionada que en Joan em pogués explicar. Vinga nanos, molta sort!

Vam iniciar la operació "Porta d'en Joan" i ens vam dirigir fins al petit comerç artesà de la Mireia, la cosina de l'avi. En entrar per la porta es va sorprendre de veure una colla de nens a dos quarts d'onze del matí passejant pels comerços de Cabrera. Entre l'Aurora i jo li vam explicar tot l'enrenou, i ella va negar amb el cap.

-Jo no en sabia res d'això del cosí Joan, ho deu saber gairebé tota la família, però jo no sé pas res. Molta sort bonica. Adéu a tots!- es acomiadar la Mireia.

Una mica decebut per aquell fracàs, ens vam dirigir a la masia d'en Manel.

L'home era assegut al jardí amb la vista clavada a l'horitzó, en veure'ns es va aixecar i va venir cap a nosaltres, concretament cap a mi.

-Tu deus ser la Ivet oi? Neta d'en Joan si no m'equivoco. Des de la pèrdua del teu avi, he esperat moltes tardes aquí assegut, esperant-te, crec que ja has llegit aquella carta del meu amic Joan. Veniu, veniu que això té per una bona estona.- va dir en Manel.

Quan ja érem asseguts a la taula, va estirar una mena de plànol de Cabrera, on hi eren marcades totes les masies i castells que havien sigut esfondrades anys enrere. Ens va senyalar amb el dit una masia a les afores de Cabrera, una zona que encara jo no

coneixia. En Manel va agafar el seu barret i el seu bastó i vam començar el camí fins allà. En arribar en Manel em va demanar la clau, la va apropar a la porta i ... Encaixava! Va fer girar la clau i les portes de la masia es van obrir.

No m'ho podia creure, era la casa d'un antic comte de Cabrera. Aquell comte era el meu besavi, que durant anys havia estat comte d'aquest poble. En Manel ens va explicar una mica la història, i ens va fer una visita guiada per tota la masia.

Una estona després, vaig trucar a la mare perquè vingués amb l'àvia a veure l'establiment. L'àvia va estar parlant amb en Manel de tot això que havia passat.

Vam estar tota la tarda per la masia, parlant de tot el que havia succeït aquests dies, investigant...

A l'endemà vaig acompanyar a la mare a l'ajuntament, per formalitzar els papers del terreny, perquè anys enrere havia estat territori d'ells.

En fi aquests dies, només eren el començament d'unes llargues vacances aquí a Cabrera de Mar, el meu lloc preferit,estic segura que aquest, serà el primer misteri de molts més.

